

BIBLIOGRAFIA SOBRE LA QÜESTIÓ NACIONAL CATALANA

- Fèlix Cucurull.- El fet nacional català a través de la història (Barna)
Ed. La Magrana, Alliberament 10, 1980 - 119 pag.)
- Fèlix Cucurull.- Consciència nacional i alliberament (Barcelona: La
Magrana, Alliberament 2, 1978; 109 pag.)
- Fèlix Cucurull.- Catalunya, nació sotmesa (Barcelona: Hogar del libro
Col. Nova Terra 12; 1981, 239 pag.)
- Josep Benet.- Catalunya sota el règim franquista (Barcelona, Ed.
Blume, 1979; 478 pag.)
- Josep, M. Muntaner
i Pascual .- Cap a una economia dels països Catalans (Barcelona:
Ed. La Magrana, 1979, 244 pag.)
- Antoni Peyrí.- El poder polític. El problema Catalunya-Espanya (París
Col. Som de l'Associació Catalònia, 1972 - 197 pag.)
- J. A. González i
Casanova.- Federalisme i autonomia a Catalunya (Barcelona:
Curial, 1974, 864 pag.)
- Josep Carner
i Ribalta.- De Balaguer a Nova York passant per Moscou i Prats
de Molló (París: Ed. Catalanes de París 1972, 315 pag.)
- Roger Arnau.- Marxisme i qüestió nacional catalana 1939-36
(París: Ed. Catalanes de París, 1974, 2 vols (J. Benet)
- Diversos autors.- Debat sobre els Països Catalans (Curial, La Magrana,
Edc. 62 Publ. l'Abad. Montserrat, Llaia 7x7 Ed. 1977; 423 pag.)
- Joan Fuster.- Nosaltres els Valencians (Barcelona Ed. 62 - 223 pag.)
- Anselm Llull.- El mallorquinisme polític (1840-1936) París: Ed.
(Gregori Mir Catalanes de París, 1975, 2 vols.)
- Vicents Franch
i Ferrer.- El nacionalisme agrarista valencià: (1918-1923)
(València: Ed. Prometeo, 1980, 2 vols.)
- Josep Armengou.- Justificació de Catalunya (Barcelona, La Magrana
1979, 308 pag.)
- Fèlix Cucurull.- Panoràmica del nacionalisme català (París: Edic.
Catalanes de París, 1975, 6 vols.)

-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT

-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT

-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT

ENTRE
TOTS
HO HEM
DE FER
TOT

AMICS DE JOAN BALLESTER I CANALS pretén de fer viva una de les con-
signes que Joan Ballester divulgà al llarg de la seva vida: *Entre tots ho farem tot*. Els seus
companys l'hem canviada ara per *Entre tots ho hem de fer tot* cercant de donar un com-
promís més imperatiu a la tasca de recatalanització a la qual tots som cridats a contribuir.
En Joan Ballester va ser el primer a editar aquell mapa de les comarques dels Països
Catalans, per causa del qual fou detingut, condemnat, i dut a la presó.

Us presentem un recull a favor de les posicions nacionals que tots defensem.

RESPOSTES PRÀCTIQUES. — LA NACIÓ 1

«Si els anys trenta jo hagués **respectat la realitat, ara no**. Perquè la realitat és una altra, malmesa no per la immigració sinó per la política imperialista i opressora.» Jordi Maragall. («*Avui*», 17-VI-81.)

Vicent Pitarch representant del País Valencià al 1er. Simpòsium sobre ensenyament del català a castellanoparlants, celebrat a Vic: «Si us penseu que la llengua se salvarà pel fet que sobrevisqui a Catalunya, aneu molt equivocats. **La llengua cal que sobrevisqui en la seva totalitat, o si no, no ens en sortirem.**» (Traduït, «*El Noticiero*», 10-IV-81.)

«No cal (...) ni cridar-ho a la cara dels qui, en moments determi-
nats, **et neguen la condició de fill d'una nació impugnada.**» Teresa Pàmies. («*Avui*», 11-IV-81.)

«**Catalunya ha de ser una circumscripció a les eleccions al Parlament Europeu.**» Miquel Roca i Junyent. (Traduït, «*El Noticiero*», 1-X-80.)

«El nostre país comença a Salses, uns pocs quilòmetres al nord de la ciutat de Perpinyà, i fineix al sud d'Elx. **Vora mil quilòmetres de terres de parla catalana a la vora de la Mediterrània, i mar endins.**» Vicent Manyés Pallars. («*Diario de Valencia*», 1-IV-81, article en català.)

«Catalunya, la seva llengua i la seva cultura tenen més de mil anys d'història, dels quals més de set-cents fou independent i sobirana. Això no s'elimina ni amb drets de conquesta ni amb decrets oportunistes.» Jordi Llimona. («Avui», 1-IV-81.)

«Però, per dissort, encara som a la trinxera i les nostres armes són les paraules.» Joan Oliver, agraint l'homenatge que li fou tributat al Teatre Romea. («Avui», 29-XI-80)

«(...) L'imperialista és el qui vol imposar la seva cultura fora de la seva terra i no el qui lluita per la seva cultura al propi país.» Un Vilanoví. (Bústia «Avui», 9-X-80.)

«Els que tenen la facultat de decidir han arribat a un acord: només existeix una nació, la d'ells, naturalment. Tant se'ls en dona el que diguin la ciència, la història o l'elemental sentit comú.» Antoni Burgues. (Traduït, «Diario de Valencia», 25-III-81.)

«La qüestió plantejada de veritat des del 1707, per si no ho recordeu —Decret de Nova Planta—, imposat per la força de l'espasa, pel dret de conquesta, derivat d'una victòria militar (es refereix a la batalla d'Almansa), és, segueix essent autonomia o dictadura (...). L'argument de la força s'anomenava el 1707 dret de conquesta, i el 23-II-81 "golpismo"». Francisco Dave Martí. (Traduït, «Diario de Valencia», 29-III-81.)

«Són gent que es consideren ofesos per l'existència normal del català, la supervivència del qual els repel·leix com una injustícia.» Josep M. Espinàs. («Avui», 9-IV-81.)

«Des que el 1776 s'implantà el Decret de Nova Planta, els regnes de l'antiga corona d'Aragó, es veieren sotmesos a un procés opressiu i despersonalitzador (...). La pèrdua de la identitat, la recerca d'aquesta i l'apallissament sistemàtic que han sofert —i que no s'acaba— ha conclòs en aquesta dansa demencial en què uns indígenes canibalitzen els altres en nom de pintoresques nimietats, alguns s'anorreen per auto-odi i els colonitzadors se senten colonitzats perquè les seves víctimes gaudeixen de períodes intermitents de lucidesa i anomenen les coses pel seu nom» («Diario de Valencia», editorial, 20-III-81. Traduït.)

«Mare de Déu de la Mercè, feu que els catalans mai més no hàgim de sentir-nos captius, que la nostra aspiració tan justa i tan humana, de néixer, viure i morir catalans ens sigui reconeguda per sempre més.» (Mercè Rodoreda en el pregó de les Festes de la Mercè de 1980.)

DOSSIER

Josep Mª Vallès.

LA REVISIÓ DE L'ACORD CONSTITUENT de 1978.— (...) El que resulta sorprenent (...) és que **en lloc d'assumir responsabilitats** pel mal encaminament de la política autonòmica, **es passés tranquil·lament a impugnar** la validesa operativa del text constitucional i s'atribuís a la normativa. La qual cosa, en bona part corresponia atribuir a la seva desencertada interpretació, i a una pitjor aplicació.
(...) **En lloc de corregir el rumb** per a recuperar l'orientació de partida, (...) **es decideix de canviar el punt de destí.**

(...) Assistim ara a la rectificació de l'acord constituent. En l'aspecte simbòlic desapareix (...) una part de la terminologia constitucional —«nacionalitats»— i s'acut a (...) «nació espanyola», «regional-regionalista». S'intenta «harmonitzar» (...) el terreny sempre relliscós (...) dels símbols, sense deixar que l'aplicació discreta de les declaracions constitucionals vagi consagrant per l'ús el que pot fer-se conflictiu quan ho imposa la norma. (...) **S'alimenten conflictes artificials d'ordre lingüístic** quan els poders autonòmics —«fins i tot els gestionats per «nacionalistes»— s'inclinen per trajectòries de moderació i de gradualisme.

Si de la cosa simbòlica passem a l'organitzativa, ensopeguem de nou amb rectificacions (...). Apareix una futura LOOPA que **ve a interposar-se entre la Constitució i els Estatuts**, la constitucionalitat de la qual (Loopa) ha estat posada en entredit per experts constitucionalistes. Es preté —sembla— que resolgui la distribució de competències en situació de preeminència per a l'Administració central (...).

(...) La «concertació» formalitza una actitud revisionista que (...) gravita sobre les virtualitats renovadores de l'acord constituent fixat ara fa dos anys.

* * *

ELS «TRES NACIONALISMES».— La revisió del pacte constitucional (...) s'empara sovint en el principi dels «dos nacionalismes» (...) per un costat, els nacionalismes «autèntics» o «històrics» i per l'altre els nacionalismes «d'oportunitat» o «conjunturals».

(...) N'hi hauria prou de confrontar el tema gallec i el tema andalus per a entreveure com és d'arriscat d'estendre patents de qualitat per als diferents moviments (...).

Però sovint no tot el que és senzill és exacte (...). Falta en aquesta concepció la consideració d'una altra dada (...) que podríem anomenar «**tercer nacionalisme**».

Em refereixo al «nacionalisme espanyol» o «espanyolista», (...). Té (...) posicions més o menys exclusives o **absorbents.** (...)

No és possible d'entendre implicacions emocionals —símbols, banderes, idiomes, denominacions, protocol— o resoldre adequadament el repartiment de poder —competències, institucions, capacitat de decisió, hisenda— si es fa

«Tribuna». LA VANGUARDIA - 22 i 24 de juliol del 1981. (Traduït)

abstracció de la forta presència de determinades formes de «nacionalisme espanyol».

(...) Espanya té (...) un corrent d'opinió que assimila les nocions d'Estat i de nació (...). Per això mateix troba dificultats qualsevol intent d'encarar-se (...) amb la complexitat d'**articulacions que permeten els «tres nacionalismes»** (...) en el terreny de les solucions polítiques. (...)

Costa d'admetre la diversitat de reaccions emocionals davant la idea de nació, el símbol de la bandera o l'atribut de la llengua. **El «dret a la diferència»** que la Constitució de 1978 reconeix, encara **no té una acceptació política adequada.**

(...) Ortega proposava la «conllevància» del tema català. Es tractava d'una apel·lació a un «acord de conveniència», a un «**matrimoni de raó**» **entre posicions emocionals diverses.**

(...) S'hauria de donar com a fet socialment admissible i políticament respectat que **un ciutadà pot ser al mateix temps nacionalista espanyol de cor i autonomista de raó.** I viceversa: s'hauria de reconèixer la possibilitat d'un **nacionalista —fos històric o oportunist— de cor que es consideri espanyol de conveniència.** Acusar d'ambigüitat uns i altres seria emprar indegudament un codi de pressumpta moralitat per a jutjar el que ha de ser apreciat en termes constitucionals i d'operativitat política.

Dins dels camins constitucionals, els nacionalistes espanyols haurien de conivir determinades expressions simbòliques dels nacionalistes catalans, andalusos, bascos. (...)

No cregueu que aquesta manera racional d'afrontar les relacions entre diferents nacionalismes sigui una postura resignada. Al contrari: (...) comporta un positiu concepte de la comunitat (...) **constitueix el punt de partida per a solventar el secular litigi entre pobles espanyols, en busca d'un millor arranjament polític** (...) del qual se'n podria generar en el futur, aquest esperit de lucidesa i de tolerància (**d'on hauria de venir la paulatina extinció del conflicte històric.**

Lamentablement, la concertació autonòmica i la reconsideració del pacte constituent impliquen (...) **una reducció del concepte positiu de la pluralitat.** Amb això reapareix la visió resignada, negativa i tendencialment contrària al «dret a la diferència» que es va proclamar en la Constitució del 1978. S'encobreixen dades i s'emascaren realitats quan no s'ajusten als propis desitjos. **No sembla pas que sigui aquesta la millor disposició per a afrontar amb èxit el repte històric de la reestructuració de l'Estat.**

«(...) La Nació és una comunitat. I és en aquesta comunitat on la família comença la seva tasca mitjançant la llengua, que permet a l'home en formació d'esdevenir membre de la comunitat (...). Sóc fill d'una nació els veïns de la qual l'han condemnada a mort repetidament, però que ha sobreviscut i ha restat fidel a ella mateixa. Ha conservat, tot i les particions i les ocupacions estrangeres, la sobirania nacional, no gràcies a la força física, sinó recolzant-se en la seva cultura.

Jo us dic: per tots els mitjans de què disposeu, vetlleu per aquesta sobirania fonamental que posseeix cada Nació en virtut de la seva pròpia cultura. No permeteu mai que (...) sigui la rapinya de cap interès polític o econòmic. No permeteu que esdevingui víctima de totalitarismes, imperialismes o hegemonies, per a les quals l'home només compta com a objecte de dominació i no com a subjecte de la seva pròpia existència humana.

No és cert que hi ha, si mirem el mapa d'Europa (...), nacions que posseeixen una meravellosa sobirania històrica que prové de la seva cultura, però que al mateix temps estan privades de la seva sobirania plena?

Aquesta sobirania existent (...) ha de ser el criteri fonamental per a enfocar un problema important per a la humanitat d'avui: el dels mitjans de comunicació social. No poden ser mitjans de dominació sobre els altres (...). Han de respectar la cultura de la Nació i la seva història.»

(Paraules de **Joan Pau II** a la **Unesco**, 2-IV-80.)

La vigília de Sant Jordi s'atorgà el «*1er. Premi Joan Ballester i Canals de Cartes al Director*» dotat amb 50.000 ptes.

Fou concedit a la carta titulada «*Cultura i Llengua*» del Sr. Josep Gutiérrez i Rodríguez, publicada al «*Correo Catalán*». Un tros del seu text:

«Els grecs antics tenien un lligam subtil. La seva refinada civilització es fonamentava en la cultura i la llengua; no pas en la raça ni en motius ètnics o geogràfics.»

«Ara bé, per als antics grecs, el bàrbar no era l'estranger, sinó aquell qui no participava en la cultura grega. Un nadiu del món hel·lènic podia ser "bàrbar" si no es nodria d'aquesta cultura.»

Amics de
Joan Ballester
i Canals
DE SALSÉS A GUARDAMAR
DE FRAGA FINS A MAÓ

Apartat de correus, 5069 .Barcelona

— UN MOMENT!!

Les posicions nacionals catalanes quan són íntegres i no van acompanyades de polítiques de partit, acostumen a bandejar-se amb qualificacions d'exageració, de rauxa o bé de falta de realisme.

«Amics de Joan Ballester i Canals» crida tots aquells que creguin que cal donar al poble objectius condicionats només pel sentit nacional. Sense que les actuacions que es proposin puguin ser mai excoents, per principi, dels partits i, menys encara, de cap dels governs presents o futurs dels tres Estats Autònoms dels Països Catalans.

Ens dedicarem sempre a defensar els drets naturals de la nostra nació en tota la seva àrea lingüística. Establirem el principi de màxima col·laboració amb tothom, intentant d'actuar per afirmacions positives i defugint, tant com es pugui, tota crítica a actituds que, malgrat que siguin o que semblin parcials, vagin en el camí de reivindicar tots els drets abolits pel Decret de Nova Planta.

Proposarem accions patriòtiques, populars i essencialment participatives a l'abast de tothom.

Un prec insistent: **Voldríem fer grans tiratges gratuïts d'aquests fulls** perquè poguéssiu donar-los a tanta gent, sovint de bona voluntat, però que per manca d'informació no se sent prou arrenglerada entre els nostres.

Tanmateix, la continuïtat gratuïta té uns costos elevats, i de les adhesions que rebem en dependran els altres fulls, totalment plens per la secció *Respostes Pràctiques*, i dedicats a l'*Economia dels Països Catalans*, l'*Església de Catalunya i el fet nacional (publicat)*, *El nostre idioma*, *El federalisme en els Estats moderns*,... etc.

Ajudeu-nos a fer-los possibles demanant informació a l'Apartat 5.069, de Barcelona i/o trametent els vostres ajuts econòmics al compte n° 373. Amics de Joan Ballester i Canals, Bankunió, agència Rambles, Barcelona (2).

El Consell directiu: Joan Triadú, president. — Josep M. Espinàs, sots-president. — Ermengol Passola, secretari. — Joan Garcia Codina, tresorer. — Joan Barrera, Jordi Fortuny i Miquel Ponseti, vocals.
Delegació d'Omniú Cultural, Palau Dalmases, carrer de Montcada
n° 20 - Barcelona (3).